

МИЛИ, МЪНИЧКИ ДЕЦА

Мили, мънички деца,
 съ луди, палави сърдца,
 съ рози, цъфнали въ странички,
 и съ очи, като звездички —
 като мъничкитъ птички,
 весели бждете всички!
 Нека старитъ сж мждри, —
 вашитъ отъ свила кждри, —
 буйни, непокорни, гжсти —
 слънчовитъ топли пръсти
 да ги галятъ, позлатяватъ,
 вѣтритъ да ги развѣватъ.

Вѣтритъ съсъ васъ да тичатъ
 изъ полянитъ съ кокиче.
 И смѣхътъ ви да оглася,
 да кънти и се разнася
 въ ширнитъ поля, лжитъ,
 съ пѣстри цвѣтица покрити,
 прѣснати отъ пролѣтъта.
 Нека вашитъ уста
 все да пѣятъ, чуруликатъ!
 Радостъта у васъ да блика —
 както Слънчо срѣдъ небето
 да ви грѣе тя въ сърдцето!

Ст. Цанкова-Стоянова

ТЕЛЕФОННИТЪ ЖИЦИ

Въ гората бѣше спокойно и
 весело. Птичкитъ си виеха гнѣз-
 да въ разлистениитъ клони на
 дърветата. Тѣхнитъ пѣсни из-
 пълнѣха гората и канѣха пжтни-
 цитъ да починатъ подъ дебе-
 литъ сѣнки.

Но щомъ почнаха горешитъ
 дни, дойдоха въ гората силни
 мжде и започнаха да сѣкатъ
 дърветата. Птичкитъ се изпла-
 шиха и не знаеха кжде да се
 скриятъ.

А дърветата едно по едно